

valget og dels i rapporten fra ministerens »gen-nemførelsesudvalg«.

Når unge under 20 år befinder sig på kontanthjælp, skyldes det for størstepartens vedkommende, at de mangler praktikplads eller uddannelsesplads eller på en eller anden måde er faldet fra i uddannelsessystemet. Socialdemokratiet mener derfor ikke, at socialministeren kan løse problemet med de unge kontanthjælpsmodtagere uden samtidig at sikre uddannelsespladser, praktikpladser og egentlige jobtilbud i sammenhæng med Undervisnings- og Forskningsministeriet og Arbejdsministeriet. Nærværende lovforslag sikrer ikke denne sammenhæng og perspektiv i tilbudene. Socialdemokratiet tror ikke, det bliver muligt at sikre kvaliteten i beskæftigelsestilbudene, så længe der er tale om 17-18 timer ugentligt i 5 måneder, for den reelle erhvervs erfaring og arbejdsmarkedstilknytning vil være minimal. Socialdemokratiet vil ikke medvirke til at bevilge omkring 100 mio. kr. til et projekt, der skubber de 20-29-årige ud af projekterne, som ikke sikrer unge uddannelses-/praktikplads eller egentligt fuldtidsarbejde, og som ikke lægger op til en sammenhængende indsats mellem Undervisnings- og Forskningsministeriet, Arbejdsministeriet og Socialministeriet, men i stedet fastholder egentlige uddannelsespolitiske og arbejdsmarkedspolitiske problemer i Socialministeriet.

Socialdemokratiet foreslår derfor, at de ca. 100 mio. kr. overføres til udmøntningen af beslutningsforslag nr. B 86 om en handlingsplan for en ungdomskontrakt med sikring af job og uddannelser til unge, der sikrer sammenhæng mellem ministerierne, som også giver de 20-29-årige konkrete rettigheder, og som allerede fra 1. juli 1990 for unge under 20 år og fra 1. juli 1992 for unge under 30 år sikrer disse egentligt arbejde, uddannelse eller praktikplads.

Et tredje mindretal (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller ligeledes lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og bemærker:

Det er Socialistisk Folkepartis indtryk, at ungdomsyddelsesordningen er blevet så stor en prestigesag for socialministeren, at relevante indvendinger, problematiseringer og argumen-

ter preller af som vand på et stykke fjerkræ, og det er ikke så godt.

Ministerens lovforslag rører ikke ved et af de helt centrale problemer inden for bistanndsområdet, nemlig at mange modtager kontanthjælp i meget lang tid uden mange muligheder for at ændre på deres situation. De pågældende er ofte meget i klemme i forhold til andre grupper i befolkningen. En undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet viser f.eks., at 74 pct. af lønmodtagerne har en erhvervsuddannelse; mens det kun er tilfældet for 50 pct. af de arbejdsløse på dagpenge og endelig kun 15 pct. af kontanthjælpsmodtagerne. Yderligere viser undersøgelsen, at der blandt de arbejdsløse og bistanndsmodtagerne er dobbelt så mange kvinder som mænd. Der er langt flere enlige og der er særlig mange enlige med børn blandt bistanndsmodtagerne. Alt i alt kan man sige, at der er brug for en meget dynamisk og fleksibel indsats, hvis vi ønsker at undgå, at en relativt stor gruppe mennesker stort set konstant befinder sig på kontanthjælp, hvis det da ikke lykkes at hælde dem over på en tvungen førtidspension. Som nævnt forsøger socialministeren ikke at tage fat på den situation, men foreslår i stedet en ungdomsyddelsesordning for de 18-19-årige, hvis konsekvenser risikerer at blive værre end ingenting.

For det første skærer socialministeren alle unge, der søger kontanthjælp, over én kam uanset årsagen til, at de henvender sig. Det betyder, at kommunerne også skal ryste op med beskæftigelsestilbud, selv om den unge f.eks. to måneder efter skal starte på et arbejde eller en uddannelse.

For det andet forekommer det mindretallet absurd, at unge, der søger kontanthjælp, fordi de ikke kan få en efg-praktikplads, pludselig via bistanndskontoret kan få et beskæftigelsestilbud. Det forekommer mindretallet noget mere enkelt, hvis man i stedet sikrede det nødvendige antal praktikpladser, så de pågældende overhovedet ikke behøvede at henvende sig på et bistanndskontor.

For det tredje er det usikkert, om kommunerne er i stand til at skaffe så mange tusinde beskæftigelsestilbud med en sådan kvalitet, at det arbejde, der skal udføres, bliver særlig nyttigt. For mindretallet at se er det værre end ingenting, hvis unge bliver sat til lade-som-om-arbejde. Det er f.eks. tilfældet, når man bliver sat til